

See you in Timboektoe

Carry Slee

See you in Timboektoe

δ

Copyright ©2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245593

NUR 284

Papier met FSC–certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Moon, Amsterdam

Tekst © 2004 Carry Slee

© 2006 Carry Slee en FMB uitgevers, Amsterdam

Omslagontwerp Marlies Visser

Foto voorzijde omslag Getty Images

Dit boek is gebaseerd op de 14e druk 2008

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.

Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Hoofdstuk 1

Isa is zonder te ontbijten naar school gegaan. Ze kon geen hap door haar keel krijgen. Vanochtend werd ze al wakker met een naar gevoel in haar maag. Het is ook zo spannend!

Haar ouders zijn in Frankrijk. Toen ze gisteravond belden voelde Isa dat er iets was. Haar vader deed zo geheimzinnig. Hij wilde eerst niks zeggen, maar Isa bleef aandringen. 'Ik hang niet op voor je hebt verteld wat er is,' zei ze. En toen moest haar vader het wel zeggen: 'We hebben een camping op het oog in de Dordogne en misschien gaan we die wel kopen.'

Isa verslikte zich bijna. Stomverbaasd legde ze de hoorn neer. Gaan hun ouders een camping kopen? Maar dan gaan ze in Frankrijk wonen! Het was altijd al hun grote droom om in Frankrijk te wonen. Ze hebben het zo vaak gezegd als ze er op vakantie waren. Maar dat het echt zou gaan gebeuren, dat had Isa nooit gedacht. Ze kan nergens anders meer aan denken.

Stel dat het doorgaat, dan woont ze over een paar weken in Frankrijk. Dan moet ze alles achterlaten. Al haar vriendinnen. En hoe moet het dan met Justin en haar? Ze kan haar vriendje helemaal niet missen. Ze was juist zo blij dat ze na de zomervakantie bij hem op school zou komen. Dan kunnen ze elkaar tenminste elke dag zien.

Isa rijdt zuchtend de hoek om. Misschien hoort ze vanmiddag wel dat haar hele leven gaat veranderen.

Heb je haar ook, denkt Isa als ze het schoolplein op rijdt en Margo in het fietsenhok ziet staan. Als ze in iemand geen zin heeft, is het wel in Margo.

'Hoi,' zegt ze, en ze fietst gauw door. Ze zet haar fiets expres achterin, dan is Margo tenminste weg. Maar als Isa naar buiten komt staat ze er nog steeds.

'Ben je er al overheen dat het uit is met Justin?' vraagt Margo. Uit...? Wat een onzin kletst dat kind. 'Het is helemaal niet uit,' zegt Isa. 'Het is juist hartstikke aan. Hoe kom je erbij?'

‘Dan moet je maar eens in de aula van het Damland College kijken, dan kun je het zien.’ En Margo loopt weg.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik dacht dat je het wel wist,’ roept Margo over haar schouder.

‘Bij mijn broer in de klas heeft iedereen het erover. Justin zit de hele dag achter Tamara aan. Is het dan zo gek dat ik dacht dat het uit was?’

Terwijl Margo doorloopt staat Isa bij het fietsenhok. Ze is helemaal in de war. In gedachten ziet ze Justin en Tamara voor zich. Wat gemeen! Hoe lang is dit al aan de gang? De tranen springen in haar ogen.

‘Wat sta jij hier nou?’ vraagt Annabel.

‘Justin...’ Isa’s stem trilt. ‘Hij is op Tamara.’

‘Wie zegt dat?’

‘Margo,’ zegt Isa.

‘Margo? En dat geloof jij? Dat kreng is altijd aan het stoken. Je moest jezelf eens zien, het is haar nog gelukt ook.’

‘Dus jij denkt dat het niet waar is?’ vraagt Isa.

‘Isa... hoe zit het met jou? Sinds wanneer geloof je Margo? Ik maak me zorgen om je.’

Isa zucht opgelucht. ‘Je hebt gelijk, ik lijk wel gek. Let maar niet op mij. Vandaag ben ik niet toerekeningsvatbaar.’

‘Hoe laat bellen je ouders?’ vraagt Annabel.

‘Ergens in de middag,’ zegt Isa.

‘Nou, dat duurt nog wel even. In die tussentijd kan Margootje nog een heleboel rare dingen verzinnen. Weet je wat ze tegen mij zei? Dat Kars verkering heeft.’

‘Haha, dat is echt de grootste leugen die ik in tijden heb gehoord,’ lacht Isa. ‘Verkering is mijn broers grootste nachtmerrie.’

‘En dat is mijn geluk,’ zegt Annabel, ‘anders had hij allang iemand gehad. Ik wacht gewoon tot die nachtmerrie over is en dan grijp ik mijn kans!’

‘Weet je wat ik niet snap?’ vraagt Isa. ‘Hoe ze weet dat jij verliefd bent op Kars.’

‘Wat denk je,’ zegt Annabel. ‘Ze heeft ons afgeluisterd.’

‘Dat noem ik brutaal,’ zegt Isa. ‘Dat pikken we niet.’
‘Het wordt tijd dat we haar een lesje leren,’ zegt Annabel.
‘Dan mogen we wel opschieten,’ zegt Isa. ‘We hebben nog maar een week school voor de vakantie begint.’
‘Dan doen we het in de brugklas,’ zegt Annabel. ‘Hebben we de hele zomervakantie de tijd om iets uit te broeden.’
Het schiet meteen door Isa’s hoofd: Als ik hier dan nog woon...

Isa neemt niet eens de tijd om haar fiets neer te zetten. Ze smijt hem voor het huis op de grond en rent naar binnen. Ze gooit de deur van de kamer open en zet de muziek zachter.

‘Wat doe je nou?’ Kars, die languit op de bank lag, springt op.

‘Dit is juist zo’n gaaf nummer.’

‘Zo kun je de telefoon toch niet horen,’ zegt Isa.

Kars wil de muziek weer harder zetten.

‘Niet doen!’ zegt Isa. ‘Papa en mama kunnen bellen.’

‘Maak je niet zo druk, als we niet opnemen bellen ze heus nog wel een keer. Wat denk je nou, dat ze die camping echt hebben gekocht? Het gaat helemaal niet door. Ze hebben zowat alle campings al bekeken. Er is altijd wat. Of ze zijn te duur,

of ze liggen niet mooi. Laat je toch niet opfokken. Jij kunt rustig hier blijven wonen, zusje. We gaan helemaal niet naar Frankrijk verhuizen. Het is weer een of andere bevestiging van ze. Hormonen of zo.’ Kars steekt zijn hand in een zak chips en neemt een slok van zijn cola.

‘Ik hoop het niet,’ zegt oma, die net binnenkomt. ‘Ze hebben allebei hun baan al opgezegd.’

Kars moet lachen. ‘Dan kunnen ze binnenkort de daklozenkrant verkopen. Het zou wel goed voor ons opperhoofd zijn.’

‘Dan gaat mama maar weer vertalen,’ zegt Isa. ‘En papa heeft zo weer een baan. Wie wil er nou timmerles geven?’

‘Zo is dat,’ zegt Kars. ‘Na de vakantie is het uit met de pret. Dan kan-ie weer met z’n Tupperware-doesje en z’n appeltje naar school huppelen.’

Isa ploft zuchtend in de stoel neer.

‘Wat kijk je nou zielig?’ vraagt Kars.

‘Dag, ik zeg niks meer tegen jou.’ Isa wendt haar gezicht af.
‘O, ik weet het al. Je bent teleurgesteld omdat we niet naar Frankrijk gaan. Dan was jij tenminste van dat *losertje* van je af. Je kunt het ook gewoon uitmaken, hoor. Of ben je bang voor hem?’
‘Ik wil het helemaal niet uitmaken,’ zegt Isa kwaad. ‘En Justin is geen loser.’
Kars zucht. ‘Wat een smaak heeft mijn zusje toch. Het is echt niet te geloven.’
‘Jij vindt hem wel aardig, hè oma?’
‘Als Justin lief is voor jou, dan vind ik hem ook lief,’ zegt oma.
‘Hij is hartstikke lief, hij is een scheetje en...’ Isa wordt onderbroken door de telefoon. ‘Ik pak ’m wel...!’ En ze rent ernaartoe. Aan het nummer ziet ze dat het haar vader is. Hier heeft ze de hele dag op gewacht. Over een seconde weet ze het.
‘En?’ Van opwinding zegt ze niet eens haar naam. ‘Watte...?’
Kars en oma kijken naar Isa. Haar ogen worden heel groot en haar mond valt open.
‘W-waar precies?’ Ze struikelt over haar woorden.
‘Hebben ze de camping gekocht?’ Kars komt naast haar staan. Isa wuift naar haar broer dat hij zijn mond moet houden.
‘Hoe heet-ie?’ vraagt ze.
Van de zenuwen verstaat ze het niet.
Oma geeft haar pen en papier. Isa schrijft de letters één voor één op. Haar vingers trillen.
Ze ziet nog steeds vuurrood als ze de hoorn neerlegt. ‘Ze hebben een camping gekocht! En we gaan deze zomer al.’

Hoofdstuk 2

Met z'n drieën zitten ze over de computer gebogen. 'Camping in Frankrijk' tikt Kars in. 'Wat was de naam precies?'

'Montagne,' zegt Isa.

'Daar komt-ie,' zegt Kars. Ze zitten met hun hoofd bijna in het beeldscherm. Isa houdt oma vast, zo spannend vindt ze het.

'Nee!' roept Kars. 'Dit kan niet waar zijn. Het is een mop, jongens. Zoiets triests heb ik nog nooit gezien. Ja hoor, we gaan in Timboektoe wonen. Er zit nog prikkeldraad omheen ook. Het lijkt wel een gevangenis. En die kantine ziet er ook niet uit. Moet je lezen, je mag er helemaal niks. Hier krijgen ze mij niet heen, het is meer iets voor bejaarden.'

'Voor mij dus,' zegt oma.

'Jou bedoel ik daar niet mee, jij bent leeftijdloos.' Kars slaat een arm om oma heen. 'Zeg eens eerlijk, hoe vind jij het.'

'Niet echt aantrekkelijk,' zegt oma. 'Maar het ligt wel mooi, aan een riviertje.'

'Dan kunnen we ons tenminste verzuipen,' zegt Kars. 'Moet je zien, dit is het dichtstbijzijnde dorp. Niet te geloven. Volgens mij lopen ze daar nog in berenvellen. Terug naar het stenen tijdperk. Het is een grap. Onze pappie en mammië zijn wel raar, maar zo gek zijn ze toch ook weer niet? Ze hebben dit monster echt niet gekocht.'

Kars pakt zijn mobiel en tikt zijn vaders nummer in.

'Met mij. Leuk geintje, maar mij neem je niet in de maling, pa.'

'Hoe bedoel je, verouderde website? Hebben jullie te veel wijn op, of zo?'

'Ze zijn echt gek geworden,' zegt Kars als hij zijn mobiel uitschakelt.

'Wat zei papa precies?' vraagt Isa.

'Dat hij het gaat verbouwen. En dat wij ook plannen mogen maken. Ze zijn onderweg naar huis. Morgenavond wil hij alles uitleggen. Nou, van mij hoeft het niet. Ik ga er niet naartoe, hoor.'

Kan ik niet bij jou blijven, oma?’

‘Altijd,’ zegt oma.

‘Dan wil ik ook bij jou blijven,’ zegt Isa.

‘Dan is er wel een probleem,’ zegt oma. ‘Als jullie bij mij willen blijven, zullen jullie toch je spullen moeten inpakken en naar Frankrijk moeten verhuizen.’

‘Dit snap ik even niet.’ Kars kijkt naar oma. ‘Je bedoelt toch niet...?’

Oma knikt stralend. ‘Ik ga ook mee. Ik heb Ad en Hanna beloofd te koken voor de gasten, dan kan ik mij uitleven.’

‘Toen je nog dacht dat het een leuke camping was,’ zegt Kars.

‘Maar dat doe je nu toch niet meer? Daar valt helemaal niks te koken. Een restaurant op een kerkhof, nooit gezien.’

‘Ja, oma, jij moet papa tegenhouden,’ zegt Isa. ‘Bel hem op dat hij het niet moet doen, doe het voor ons.’

‘Je wilt toch niet dat je kleinkinderen levend begraven worden?’ zegt Kars.

‘Natuurlijk wil ik dat niet,’ zegt oma. ‘We maken er gewoon een supercamping van.’

‘In Timboektoe zeker,’ zegt Kars. ‘Dat gat staat niet eens op de kaart.’

‘Wij gaan ervoor zorgen dat het binnenkort een bekende plek wordt,’ zegt oma.

‘Er valt echt niks te beleven,’ zegt Isa. ‘Ik ga nog liever bij Annabel wonen.’

‘En ik bij Stef,’ zegt Kars.

‘Ik wil wedden dat het over een jaar een hartstikke leuke camping is, maar dat kan ik niet alleen. Daar heb ik jullie bij nodig,’

zegt oma. ‘En daar leeft het dorp natuurlijk ook van op.’

Dan willen jullie niet meer weg, wedden?’

‘En als het niet lukt?’ vraagt Kars.

‘Dan ga ik terug,’ zegt oma. ‘En dan mogen jullie mee.’

‘Wacht even, een experimentje dus. Daar ben ik wel voor te porren. Maar dat moet je wel even schriftelijk vastleggen.’

Kars pakt pen en papier en schrijft op wat oma heeft gezegd.

‘Zet je handtekening maar. Dan doen we het, toch zusje?’

Isa knikt. Vol spanning kijken ze naar oma. Ze denken alletwee hetzelfde: dat doet ze vast niet. Maar oma pakt de pen en zet haar handtekening.

Langzaam dringt het tot Isa door dat ze echt gaan verhuizen. 'Ik moet het Annabel vertellen.'

Annabel is naar muziekles, maar ze heeft haar mobiel expres aan laten staan. 'Ik ga naar Frankrijk!' roept Isa door de telefoon. 'Mijn ouders hebben de camping gekocht.'

'Je hebt een eigen kamer, dat meidengedoe leef je boven maar uit.' Kars duwt Isa de kamer uit.

'Rustig maar, ik hang al op,' zegt Isa. 'Annabel komt straks hierheen. Ze wil de camping zien. En Sharon moet het ook weten.'

'Dat is het enige voordeel,' zegt Kars. 'Dat ik daar van dat gegiechel af ben.'

'Niks ervan,' lacht Isa. 'Ze komen allemaal kamperen.'

'Maar dan wel op het kakelveldje,' zegt Kars. 'We zetten het af met kippengaas en dan gooien we er af en toe brood overheen.'

'Haha, wat ben je weer leuk.' Isa neemt haar mobiel mee naar boven. Voordat haar vriendinnen er zijn wil ze het Justin vertellen. Ineens krijgt ze een verdrietig gevoel. Hoe moet het met hen als zij helemaal in Frankrijk zit?

Ze tikt Justins nummer in.

Hijgend neemt hij de hoorn op. 'Ik ben aan het voetballen, even die gasten van het Sint-Jans inmaken.'

Isa hoort meidengegil. Ze moet meteen aan Margo denken. 'Zo te horen zijn er wel fans,' zegt ze.

'Wat denk je,' zegt Justin. 'Er staan hier heel wat meiden. Ze willen zien hoe goed ik speel.'

'Is Tamara er ook bij?' Het is eruit voordat Isa er erg in heeft.

'Eh... nee, eh... O ja, ik geloof dat ze daar ergens staat,' zegt Justin.

Isa krijgt een heel naar gevoel.

'Waarvoor bel je?' vraagt Justin.

'Zomaar, ik spreek je nog wel.' En Isa hangt op.

Ze begint te huilen. Ze snapt zichzelf niet. Waarom is ze nou